

ТИХОМИР ДИМИТРОВ

МРАВУНЯК

chitanka.info

Момчето наблюдаваше мравуняка с любопитство. Толкова много малки, работливи, черни и червени мравчици в един толкова малък свят. Наслаждаваше се на тяхната работа, на реда и дисциплината, които поддържаха. Възхищаваше се на неуморния им труд, чиито резултати бяха несравнимо по-големи от самите тях.

Мравуняци му се мяркаха сравнително често из гората, но момчето никога досега не им беше обръщало такова внимание. Клекна до високата половин метър купчинка и се загледа. Тези същества пренасяха какво ли не в микроскопичните си щипчици — клонки, листенца, съчки, лаври, крилца от насекоми. Движеха се в стройни редици — едни влизаха с товар през многобройните входове на мравуняка, а други излизаха „с празни ръце“ и отиваха да се натоварят. „Какво ли правят с всички тези неща вътре?“ Около колоните работници забеляза стражите: по-големи на ръст и по-силни, с червени глави. Момчето не беше виждало Майката, но знаеше, че в това свърталище царува една голяма мравка, която подчинява всички на своята воля, заобиколена е от верни слуги, стражи и придворни.

„Досуц като в истинско царство“ — помисли си то, стана и отчупи един клон на най-близкото дърво. Мравките продължаваха да работят усилено — носеха, поправяха, надстрояваха, сглобяваха. Пред входовете цареше истинско оживление. Никоя от тях не подозираше, че ги наблюдава едно същество, по-голямо от представите им за време и пространство.

Първият тежък удар върху мравуняка всели паника сред неговите обитатели. Малките черни работници прекратиха работа и се разбягаха във всички посоки, а от входовете на мравуняка излязоха онези големите, с червените глави, за да посрещнат неприятеля. Но такъв нямаше. Напразно стройните им редици се лутаха напред-назад в търсене на невидимия враг. Спираха. Прегрупираха се. И продължаваха да търсят. Последва втори, трети, четвърти удар...

Дървото разрушаваше крехките стени на зданието, което ставаше все по-малко и по-малко след всеки следващ удар. От развалините изскачаха мравки — объркани, полудели, търсеци изход от бедствието. Ако имаше по-чувствителен слух, сигурно щеше да чуе писъците им. Вместо това, момчето бръкна в левия си джоб и извади пластмасово шишенце, пълно със спирт. Поля развалините. И ги запали.

* * *

Животът е гадно нещо и ние го разбираме още при раждането. Усещаме лошата шега, която ни е погодила съдбата. Иначе нямаше да плачем. Щяхме да се смеем. Виждали ли се бебета наскоро? Тези същества се съдират от рев! Те са малки, слаби, беззащитни, а около тях всичко е толкова голямо, непознато, чуждо. Бебетата се опитват да ходят изправени, защото така правят всички големи, но не успяват. Падат, стават, пак падат и пак стават. През цялото време се късат от рев — реват, когато са гладни, реват, когато се събудят, реват, когато се наакат, когато им е топло, когато им е студено, когато им се спи и, когато са наспани. Тогава също реват. Върху клетите им главици непрекъснато се стоварват нови, неприятни емоции. Не толкова гадни, колкото раждането, естествено, но все пак презрени. Затова бебетата реват! Първото нещо, което прави новороденото, ако оцелее, е да се разплаче! Защото не му харесва фактът, че се е родило! Продължава да

прави същото и през следващите години. Защото има още много неща, които няма да му харесат. Докато не се примири със съдбата си и не се отучи да плаче. И да живее. Докато не се превърне в ходещ мъртвец, като всеки от нас...

Бebetата не се усмихват доволно и не гукат в люлката през цялото време. Това се случва рядко. Все едно котка да ти се размърка в скута. През повечето време котките драскат, а bebetата реват. С годините се научават да прикриват мъката и забравят откъде идва тя. Спомените избледняват и биват заместени от нови впечатления. Предстои им Животът — тъй кратък и жесток, че горките създания никога няма да избягат от омагьосания кръг на болка и страх, старост и смърт, които ги връхлитат педантично и безпощадно, като пресите на поточната линия в металургичен завод. Но не носят никаква поука.

В кратките мигове на щастие и комфорт човек не е спокоен, защото знае, че няма да му се размине току-така. Зад всяко цвете на радостта се крие гърмящата змия на страданието. Човекът знае това и гледа да не пипа цветята. Пази се от тях. И така, докато не свършат преброените му върху сметало на първокласник години живот. Ако е истински „късметлия“, през по-голяма част от така наречения си „живот“ човек е стар, грозен и слаб. През останалото време съзнанието му е окупирано единствено от идеята да остави наследници на този несправедлив свят.

Хранене, отделяне, болка и сън под тиранията на нагона — това е човешката младост. Стига някоя малка „подробност“, като болест, инцидент на пътя, физическо насилие, промишлена авария или природен катаклизъм да не сложат край на абсолютно безсюжетното хормонално битие, което сме свикнали да наричаме „младост“.

Знаем, че всяко действие има равно по сила и обратно по посока противодействие. Знаем, че колкото и да го тръскаш, последната капка винаги остава в гащите. Но защо трябва непрекъснато да го изпитваме на собствен гръб? Не може ли просто да наблюдаваме как става, без ежедневно да носим раклата на страданието? Можем, естествено! Но не тук, не сега, не и за краткото време, което ни е отредено да бъдем...

* * *

Погледнете колко прекрасно е всичко наоколо, колко неоснователни са вашите страхове! Е, да, страдате, но не бива да възприемате страданието толкова драматично. В крайна сметка, всичко това е една игра, нали? Имате уникалната възможност да се наслаждавате на тази игра, да изпитвате върховно удоволствие от най-незначителните неща, стига да се научите да им обръщаме внимание. Защото няма незначителни неща във вашата малка илюзия, има само избор. Страданието е един от многото възможни избори. То е точно толкова възможно, колкото щастието. Зависи накъде ще изберете да насочите вниманието си.

А утрото е тъй прекрасно! Може би най-красивата част от деня, защото тогава усещате, че животът има смисъл, чувате собственото си дихание. А колко е красива вечерта! Трескавият, изпълнен с приятни емоции, ден отминава в спокойствие, за да даде път на нощта, която ще ви даде покой и ще премахне умората ви.

Нощта е хубаво нещо, нали? Всичко изглежда по-различно през нощта. Време е за забавления, танци, веселба, а възможностите са неограничени! Никога не знаеш къде ще се събудиш, нито с кого. Това са приключения и ти си тук заради тях. Това са твоите приключения. ТИ трябва да ги изживееш! А колко приятен е допирът на голата плът! Колко фантастично е усещането да се отдадеш на съня след прекрасна вечер, изпълнена с плътски наслади. После идва утрото, за да поздрави новия ден, изпълнен с малки и големи чудеса!

Понякога се уморяваме от катеренето към върховете на нашите цели, но това е защото забравяме, че височината на върховете и умората от изкачването зависят само от нас. А от върха винаги се открива величествената гледка към нови, още по-големи хоризонти — към други планини, приютили милиони приключения в тайнствените си гори. Приключения, които очакват ТЕБ и никой друг, освен теб!

Искало ли ти се е да погалиш планината и да мислиш, че не е възможно? Можеш да погалиш планината! Всъщност, правиш го всеки ден. Защото няма невъзможни неща! Има само неща, които избираш и такива, които не избираш. Изборът винаги е принадлежал единствено и само на ТЕБ!

* * *

Служител съм на Неговата комисия по ликвидацията още от Сътворението. Стриктно и прилежно изпълнявах служебните си задължения с единствената цел да помогна на кариерата си, да се изкача в йерархията и някой ден, евентуално, защото тук времето няма особено значение, да заема поста „заместник-председател“. Това е най-високата позиция в нашата комисия, както и във всички други комисии. По-висока няма по простата причина, че навсякъде председателят е Той, да се свети Името му! Но да не обсъждаме Неговата власт, за да не ни застигне гневът Му!

Най-после ми се отвори възможността да седна на престижното място. Досегашният зам. председател беше изпратен в паралелна вселена, мястото е вакантно и аз съм най-подходящият кандидат за поста, но последното нещо, което трябва да направя, преди да го заема, е да довърша една малка мисия. Досаден ангажимент като ликвидатор или най-тежкият изпит? Неведоми са пътищата Му, да бъде Неговата воля!

Понастоящем работя като ръководител и съдия-изпълнител на ликвидационни мисии от всякакъв характер. Дислоцираха ме край третата планета от системата на едно жълто джудже в периферията на Неговото творение. Дори не подозирах, че тук може да има разумни форми на живот! Като ръководител отдавна не се занимавам с къртовската работа, а само взимам важните решения. Които, в повечето случаи, са окончателни. Разбира се, аз лично нося отговорността! Моите подчинени са проучили терена и докладът е на бюрото ми. Прегледах набързо няколко терабайта информация, тъй като вече знаех какво може да има в него — все стандартните неща. Нищо не може да замени личната експертиза на директора, обаче! Отправих се към мястото, за да взема своето решение. Наблюдение, анализ и оценка. Писна ми от това безкрайно киснене в далечните краища на Космоса! Скоро ще ръководя цялата дейност по ликвидацията и няма вече да ми се налага да разрешавам такива дребни казуси и да пътувам толкова далеч.

Както очаквах, пътуването се оказа дълго, монотонно и отегчително. Прекарах по-голяма част от полета в дълбока медитация, за да се изключа от линейното време и да избягам поне за малко от скуката. Не можех да си отговоря на въпроса обаче какво беше привлякло вниманието Му към тази малка звездна система. Настроих

се на честотите на един от преките служители в Неговия двор. Позволих си дързостта да поискам лична аудиенция, но за пореден път получих осемцифрен номер. Е, така или иначе трябваше да си уплътня „времето“ с нещо, пък и това е Неговият ред и по-съвършен не би могъл да съществува!

Най-накрая получих достъп. Той беше толкова зает, че дори не успях да задам въпроса си, а нямаше и особен смисъл, защото още преди да сме попитали, Той вече ни е отговорил. „Увери се сам!“ — каза ми. Край на връзката. Типично в Негов стил!

Е, уверих се сам. Пристигнах уморен от продължителното чакане, но и крайно развълнуван, защото съвсем скоро щях да постигна всичките си мечти и най-после щях да оглавя комисията по ликвидация като „заместник-председател“. Не всеки може да се похвали с подобно нещо!

Подходих към изпълнението на задачата съвсем професионално: направих предварителен оглед, различни експерименти със средата, изследвах проби, влязох в контакт с представители на цивилизацията и накрая цялата Истина за ситуацията на тази малка планета ми се изясни като бял ден. Както и единственият възможен изход от нея. Ето това харесвам в работата си — няма никакво място за субективизъм! А и Той винаги знае как да възнаграждава професионализма на своите служители!

Беше ми интересно да наблюдавам тези миниатюрни същества отблизо. Бях срещал много такива по пътя си, но никога не бях се заглеждал толкова подробно в начина им на живот. Имаха ред, организация, йерархия. Досуц като в Неговото царство! Но живееха кратко. Само по време на престоя ми милиони от тях минаха през целия си жизнен цикъл. Новите продължаваха делата на предците си. Повтаряха техните грешки, разбира се, и наричаха това „да се поучиш от опита“.

Събираха всевъзможни знания, трупаха суровини, произвеждаха отпадъци и ги разнасяха напред-назад, преобразуваха материята в енергия. Какво ли правеха с толкова много енергия? На върха на йерархията стоеше Главният, който подчиняваше всички останали на своята воля. Беше заобиколен от верни стражи, пажове и царедворци. Застоях се малко повече от обичайното. Няма как, винаги си върша

съвместно работата. Това ми доставя удоволствие, макар и понякога да ме е срам да си го призная.

Най-радостен за мен беше фактът, че успях да си отговоря защо малките твари бяха привлекли вниманието Му. Направиха го неволно, докато се опитваха да трансформират енергията в материя, преди да са получили нужното духовно осъзнаване за целта. Установих, че бяха привлекли не само вниманието, но и гнева Му. Както вече споменах, те се появяват и изчезват на съвсем кратки интервали. Някои от тях обаче бяха започнали да се застояват по-дълго от останалите. Други, пък, съвсем нямаха намерение да си тръгват. Най-вече Главният и съществата около него. Отегчих се, докато го чакам да загине. Веднага на неговото място сложиха нов, от същия тип. Лошото е, че такива ставаха все повече и повече. Накрая всичките щяха да се превърнат в същества като него. Това се отразяваше на числеността им, а и противоречеше на закона Му за разнообразие в природата. Да, наистина бяха предизвикали справедливия Му гняв в стремежа си да Му подражават! Трябваше само да изпълня задълженията си до край и да получа Неговата благословия.

Пътуването обратно към Центъра е още по-отегчително, защото вече нямам търпение да встъпя в новата длъжност. Искам да поспя, но не ми дава покой мисълта дали не съм сгрешил. Това вече няма значение, разбира се, защото зам. председателското място ми е в кърпа вързано. Само дете толкова много държа на проклетия си професионализъм! Нищо, не бива да се тревожа за такива неща. Дори да съм сбъркал, Той ще ми прости. Той винаги прощава! Колко успокояващо звучи тази мисъл! Той е творецът и Неговата воля е най-мъдра! О, да, ще прости! Усещам как умората надделява и сънят ме превзема. Клепачите ми натежават. Ще прости на онези малки същества, че се опитаха да му подражават. Все пак, Негова е вселената на милостта! Ще прости и на мен, че ги пощадах.

От всичките 450 милиарда инспектирани светове досега съм ликвидирал само два. Ето защо не ми се занимава повече със скучен анализ. А и тези дълги командировки! Искам да съм по-близо до Него. О, да, несъмнено ще ми прости, нали скоро ще бъда дясната Му ръка. Колко добре звучи само! Отпускам се най-после. Заспивам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.